

Finansministeren har Ordet for at fremsætte de nu anmeldte Lovforslag.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal først fremsætte for det høje Ting *Forslag til Lov om Stats-Brandforsikringsfonden*. Denne Fond blev jo oprettet i 1906, og Erfaringerne har godtgjort, at den Ordning, som den Gang blev indført, har været heldig for Staten. Staten blev derved sin egen Assurandør. Til Fonden blev henlagt en Kapital af 5 Mill. Kr., og af Renterne af dette Beløb har man indtil for nylig kunnet afholde Udgifterne til Dækning af Brandskaderne, til Administration — hvilket er et meget ringe Beløb, idet Administrationen besørges af Statistisk Departement for et Beløb af ca. 5 000 Kr. — og endvidere til i rimeligt Omfang at reassurere Bygninger, hvis Værdi overstiger, hvad man kunde anse for raadeligt, at Statskassen for egen Risiko skulde overtage, og endvidere enkelte særlig brandfarlige Risikoer. Men denne Ordning kan ikke fremdeles opretholdes igennem de Midler, som er for Haanden. De stigende Værdier paa faste Ejendomme og den Forøgelse, der et sket ved de sønderjydske Landsdeles Erhvervelse, har jo medført, at den samlede Risiko, der hidtil kun er steget jævnt, i det sidste Aar har gjort et vældigt Spring opad. Pr. 31. Marts 1919 var den samlede Risiko 567 Mill. Kr., men pr. samme Dato 1920 er den steget til 1 015 Mill. Kr. Desuden har der fundet en betydelig Kursnedgang Sted paa de Obligationer, af hvilke Fondens Kapitalformue bestaar, og dette har bevirket, at Formuen nu er i rask Nedgang, baade absolut og relativt, saaledes at den i 1919—20 kun udgør godt $\frac{1}{2}$ pCt. af Risikoen. Dette er jo meget for lidt, og det har allerede medført, at man har maattet reassurere Risikoerne i betydelig mindre Omfang, end heldigt er, og hvis der ingen Forandring gøres, vil det føre til, at Fondens Kapital efterhaanden oppises. I sidste Aar er den gaaet ned med ca. 464 000 Kr., og som Forholdene er, vil en enkelt stor Brandskade kunne være tilstrækkelig til at bevirke, at Fondens Kapital forsvinder. Det er derfor klart, at man maa gøre en Forandring. Man maa, hvis man vil opretholde, at Staten er sin egen Assurandør — hvad jeg ubetinget mener, man bør — enten væsentligt forøge Fondens Kapital, og det vil da være nødvendigt at forøge den med 5—10 Mill. Kr., men hertil er der absolut ikke Midler for Haan-

den, eller ogsaa maa man indføre et nyt System, saaledes at Fonden lader de Styrelsesgrene, som har Bygninger og Skibe, Lagre o. s. v. forsikret i Fonden, erlægge en lav Præmie. Efter en foretagen Beregning vilde denne Præmie for Tiden komme til at beløbe sig normalt til ca. 30 Øre pr. 1 000 Kr., hvilket Præmiebeløb for de forskellige Styrelsesgrene vil udgøre ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. For denne halve Million Kroner med Tillæg af Fondens Renter, ca. $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., vilde baade Fondens Virksomhed kunne føres videre paa normal Maade, og Reassurance vilde kunne foretages paa en lang mere betryggende Maade end hidtil. Det er det, der søges gennemført igennem det her forelagte Lovforslag. Med Hensyn til Enkelthederne skal jeg tillade mig at henvise til dette Lovforslag og dets Bemærkninger og anbefale det til det høje Tings Velvillie.

Det næste Lovforslag, jeg skal have den Ære at fremsætte, er *Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Kapillerne 4 og 6 i Lov Nr. 489 af 12. September 1919*. Disse Kapitler indeholder Reglerne om Sted- og Konjunktillæg, og deres Gyldighed er i Loven begrænset til Udgangen af 1920, idet det samtidig er bestemt, at inden 1. December 1920 skal der forelægges Lovforslag angaaende Stedtillægget og inden 1. Januar 1921 Lovforslag angaaende Konjunkturtillægget. For Stedtillæggets Vedkommende er det paalagt Lønningsraadet at fremkomme med Forslag til Revision. Dette Forslag er indgaaet til Finansministeriet, og Ministeriet har kunnet slutte sig dertil, idet man har indsat de nugældende Sætsler i Forslaget, og det er dette Forslag, som her forelægges. Lønningsraadets Forslag opretholder i det væsentlige de i Tjenestemandsløven angivne Regler for Fastsættelse af Stedtillægget eller rettere sagt for Fordelingen af de forskellige Tjenestesteder mellem de forskellige Tillægsklasser, dog med den ikke uvæsentlige Forandring, at Tjenestestedernes Fordeling mellem Klasserne ikke som hidtil skal fastsættes paa selve Loven, men derimod paa Finansloven, og endvidere, at der skal være friere Bevægelse imellem de forskellige Stedtillægsklasser baade opad og nedad, hvoraf bl. a. følger det ikke uvæsentlige, at der til den højeste Stedtillægsklasse a. — hvortil ifølge Loven kun henhører Københavns, Frederiksberg og Gentofte Kommuner —, naar særlige Forhold taler derfor, skal kunne ske Oprykning fra Stedtillægsklasse b. Herved imødekommes et Ønske fra Tjenestemændenes